Het leven een zee; wat het Pad van je vraagt

11 maart 1957
lezing 1D

“Gegroet in de naam van God! Ik breng jullie Gods zegen, lieve mensen.

Voor de geest doet zich nog een ander beeld voor dat naar vorm en inhoud het aardse leven van de mens voorstelt. Daarin is dit leven een zee, een oceaan en de mens of het leven van een individu een schip. Ook in zijn dromen beleeft de mens deze gelijkenis vaak. Zo laat deze levenszee zich van verschillende kanten zien: het kan er stormachtig toegaan, de hemel is grijs en dan schijnt de zon weer en is de zee rustiger totdat de volgende storm opsteekt. En zo wisselen ze elkaar af totdat het reisdoel bereikt is. Het doel van de reis is het vaste land, dus de geestelijke wereld, het werkelijke thuisland van de mens. En het hangt er van af hoe goed de mens zijn leven kan sturen De een is een geoefende, ervaren, behendige kapitein en als zodanig hoeft hij de gevaren ook niet te vrezen, hij stuurt zijn scheepje goed door deze stormen heen en gedurende de rustige, goede perioden verzamelt hij krachten voor de volgende storm. De ander wordt zenuwachtig, hij verliest zijn kalmte als de storm komt opzetten. En weer een ander is zo bang dat hij uit louter angst zijn scheepje helemaal niet stuurt, hij laat het maar in de levensstorm drijven – en daarmee bereikt hij helemaal niets.Welnu, jullie zullen al wel kunnen vermoeden: deze storingen in de atmosfeer, dit onweer, dit slechte weer, het zijn de beproevingen van het leven, het zijn de wolken, die zich zo kunnen samenpakken. En de mens die geestelijk al wat geschoold en

fijngevoeliger is, kan precies voelen en zien hoe het nu op dit tijdstip met zijn levensscheepje gesteld is.

Ik zou nu graag over deze beproevingen willen spreken. In bijna iedere groep – of het nu een gezin is of een andere vorm waarin mensen tezamen zijn - is er altijd wel één persoon geestelijk nog zo weinig ontwikkeld dat hij een speelbal is van de machten der duisternis. Dat betekent niet dat zo iemand altijd een slecht mens moet zijn, nee, het is dikwijls al genoeg dat hij bepaalde geestelijke wetten voor zichzelf niet wil erkennen, dat hij ze niet op zichzelf betrekt of dat hij, in weerwil van bepaalde ook zeer goede eigenschappen, in geen geval eerlijkheid tegenover zichzelf wil betrachten.

Dat is al voldoende om een speelbal van de machten der duisternis te zijn. En de wereld der duisternis grijpt het materiaal uit deze stromen, dit gebrek aan zelfoverwinning en zelfkennis, uit al deze vormen die ontstaan wanneer de mens de goddelijke wetmatigheden niet in acht neemt. Dit materiaal lijkt op draden, fijne straalachtige draden - in dit geval donker van kleur en substantie - waarmee gesponnen, verknoopt en verward wordt totdat het resultaat zo'n warrige knot is dat die alleen nog met de grootste inspanning ontward kan worden. Het is echter niet alleen die ene mens die de stof voor die verwarringen levert, ook alle anderen die deel uitmaken van deze groep, dragen daar aan bij door hun eigen fouten en zwakheden en telkens wanneer ze de wetmatigheden niet in acht nemen. Dat vormt nog meer garen waarmee gesponnen wordt totdat de waarheid zelfs voor mensen met een dieper inzicht niet meer te zien is, in ieder geval niet op het eerste gezicht. En vaak is er veel inspanning voor nodig om deze waarheid in zo'n situatie überhaupt nog te kunnen vinden.

Voor de mens die geestelijk zijn weg zoekt en naar het hogere streeft, is het vaak ontzettend moeilijk om te weten welke houding hij in dergelijke beproevingen moet aannemen. Want de donkere krachten weten maar al te goed de leugen tot waarheid en de waarheid tot leugen te maken, het goede kwaad en het kwade goed te maken. En dan raakt de mens die toch eigenlijk goed zou willen zijn in de war. Hij weet niet meer hoe hij op de juiste wijze moet handelen. En vaak spelen, zonder dat hij zich daarvan bewust is, daarbij zijn eigen, onbewuste, innerlijke, ziekelijke stromingen een rol, waardoor niet alleen deze beproevingssituatie nog donkerder wordt, maar het hem ook niet mogelijk is om een helder beeld te krijgen en zo te weten welke houding hij moet

aannemen. Om deze donkere wolken uiteen te drijven en de waarheid te zien is het dan ook noodzakelijk dat de mens zich in geestelijk bewustzijn schoolt en op een juiste manier, op het niveau dat bij hem past alles voor zijn ontwikkeling doet wat hij kan. Want doet hij dat niet, dan zal ook hij zonder het te merken weer op een andere manier een speelbal van de duistere machten worden en wordt zijn levensbootje in de storm alle kanten op gedreven en kan hij het zelf niet meer besturen of althans niet zo goed als hij dat anders zou kunnen. Ook kan hij die grijze wolken alleen niet meer uiteenjagen en zien wat waar is, wat de kern van de zaak eigenlijk is en in hoeverre hij zelf iets zou kunnen doen of niet doen om geestelijk een bijdrage ten goede te leveren. Hij kan dat alleen wanneer hij die weg gaat, wanneer hij leert de discipline op te brengen om op ieder moment - juist wanneer het het zwaarst, het stormachtigst is - zijn eigen stilte op te zoeken, om zelf in contact met God en zijn geestenwereld te komen, om de inspiratie van de waarheid in zich op te nemen en zichzelf met al zijn fouten, met het overwinnen van alle weerstanden waar te nemen.

De geestelijke wetten kunnen of moeten op drie onderscheiden niveau's of lagen worden nageleefd. Hoe hoger de trap van ontwikkeling, des te dieper de laag: 1) van het doen en het handelen, 2) van het denken en 3) van het voelen. Dit naleven is het moeilijkst bij de gevoelens te verwezenlijken; het is het hoogste niveau omdat de gevoelens aanvankelijk grotendeels onbewust zijn en er werk, wil en geduld voor nodig zijn om ze allemaal bewust te maken. En verder kun je gevoelens niet zo direct en indirect onder controle hebben als het handelen of het denken; dat gaat slechts door langdurig geestelijk werken, door jezelf te onderzoeken, door je de geestelijke wetten eigen te maken, net zolang totdat de gevoelens langzaam aan kunnen gaan veranderen.

Hoe minder ontwikkeld een mens is, des te oppervlakkiger hij de geestelijke wetten slechts zal kunnen volgen. Daarom gaf God jullie eerst De Tien Geboden. Daarbij gaat het om het handelen van de mens. 'Gij zult niet stelen' 'Gij zult niet liegen,' enzovoorts. Voor de meeste mensen van die tijd was dat al heel wat. En dat geldt ook nu voor een bepaalde groep mensen, met name voor hen die vanuit de lagere sferen geïncarneerd zijn. De volgende stap is dat de mens zorg aan zijn denken besteedt. Want weliswaar handelt hij dikwijls al wel juist maar zijn gedachten gaan nog vaak een heel andere kant op. Hij handelt juist omdat hij begrijpt dat hij anders in conflict met zijn omgeving komt

maar het valt hem nog heel moeilijk zijn gedachten te beheersen en vaak wenst hij dingen die niet met de goddelijke wetten in overeenstemmeing zijn. Maar hij heeft daarmee nog niet begrepen dat onzuivere gedachten en gevoelens hem in net zulke conflicten met zichzelf moeten brengen. Want alle gedachten en gevoelens hebben immers een geestelijke vorm en substantie en hebben daardoor gevolgen en brengen kettingreacties teweeg ook al kan de mens die gevolgen niet direct overzien. Om dit te kunnen is ook al een geestelijk zien nodig en dat kan alleen door ontwikkeling verkregen worden. Daarom leerde Christus als uitbreiding van de goddelijke wetten en geboden dat je ook in gedachten kunt zondigen. In zijn tijd begon de mensheid voor die uitbreiding en verdieping open te staan. En nu begint de mensheid in het algemeen ontvankelijk te worden voor een verdere uitbreiding en verdieping van het geestelijk bewustzijn.

De mens die zich in het tweede stadium bevindt waarin het voor hem misschien al heel moeilijk is om aandacht aan zijn gedachten te geven en hen te zuiveren, is al veel verder dan diegenen die bij het naleven van de wetten niet verder dan het handelen zijn gekomen. Maar, lieve vrienden, jullie moeten nog dieper leren gaan en bij je werkelijke gevoelens trachten te komen, bij datgene wat zo vaak onbewust blijft, wat je zo vlug, zo dikwijls en gemakkelijk met dekmantels en voorwendsels kunt bedekken en waaromtrent je jezelf misleidt, om voor jezelf maar niet helder te hoeven laten worden wat je ware gevoelens zijn. Maar deze zelfmisleiding moet de mens onherroepelijk met zichzelf en vaak ook met zijn omgeving in conflict brengen, ook al wil hij niet inzien wat de echte wortels van deze conflicten zijn. Het is al moeilijk genoeg om deze gedachten op die manier te zuiveren en wie zich met de nodige inspanning tot dit stadium omhoog heeft gewerkt - en elk van deze stadia kan slechts met de grootste moeite en door zelfoverwinning bereikt worden, het gaat nooit vanzelf - voor hem is het dan des te moeilijker te moeten erkennen dat er hier en daar nog grote verschillen bestaan tussen zijn gevoelens, zijn gedachten en zijn wil.

Maar juist deze overwinning verlangt God van iedereen. Dit laatste stadium en deze verdieping zijn evenwel het moeilijkst te bereiken, het is het doel waarnaar jullie allen op weg zijn, het is de ware zuivering. Wie zich zijn diepere gevoelens bewust kan worden en bereid is te erkennen dat deze gevoelens niet altijd parallel lopen met wat hij in zijn denken als juist heeft erkend, die heeft al heel veel bereikt. Alleen wie dat voortdurend doet en dat onder de knie krijgt, kan niet alleen tot

zijn eigen innerlijke waarheid doordringen maar hij zal wanneer hij beproefd wordt, zich in een moeilijke situatie bevindt door al deze muren van donkere wolkenmassa's heen kunnen breken en daarachter de ware kern vinden en de kluwen knoop voor knoop ontwarren. Want alleen wie zichzelf telkens weer moedig onder ogen ziet en tegemoet treedt - en ijdelheid is daarbij een onoverkomelijke hindernis - kan pas een helder zicht op zijn naaste en op een situatie buiten hemzelf krijgen. Wie blind is tegenover zichzelf, moet dat ook tegenover anderen zijn.

Ook die knopen en kluwens hebben een geestelijke vorm, lieve mensen, het is een realiteit die we bij al deze verschillende groepen mensen steeds weer kunnen waarnemen. Overal is zo'n kluwen die door de duistere machten uit deze verschillende garens en draden wordt gesponnen, iedereen draagt er het zijne toe bij en vaak is er één mens in het bijzonder die veel aan de vorming van deze kluwens en de steeds groter wordende warboel bijdraagt. Als er echter ook maar één iemand in zo'n groep is die deze geestelijke, meest directe weg omhoog gaat, die beseft wie hij zelf in werkelijkheid is, elke dag opnieuw, hem zal het gelukken – ook weer niet van vandaag op morgen – maar heel geleidelijk aan om de ene knoop na de andere los te maken tot er geen één meer over is en alles duidelijk wordt, en deze zwakke persoon zich ook zelf niets meer kan wijsmaken, wat voor hemzelf het schadelijkst moet zijn en waardoor hij zichzelf op de een of andere manier altijd moet belasten. Natuurlijk zal zo iemand zich om te beginnen daartegen verweren want deze verwarringen voeden zijn lagere zelf dat graag voor de weg van de minste weerstand, zelfingenomenheid en zelfmisleiding kiest en vaak in disharmonie opleeft. Maar op den duur zal ook deze zwakke mens zich bevrijd moeten voelen wanneer deze wolken uit zijn leven verdwijnen, hoezeer hij zich er aanvankelijk ook aan vast probeert te klampen. En pas wanneer de waarheid van een tot nu toe onheldere situatie duidelijk geworden is, zal er geen kwestie meer zijn van wat de juiste houding is, wat het goede moment is om het passende, het juiste te doen.

Iedereen heeft voldoende zelfkennis – of zou zover moeten komen dat hij zichzelf goed genoeg kent – om zichzelf te vragen: 'Wat kan ik doen om mijn bijdrage aan Gods heilsplan te leveren?' Voor velen is er geen taak in de openbaarheid weggelegd. Maar in het kleine kan en moet ieder voor zichzelf zijn taak vervullen. Want ieder heeft zijn taak in het heilsplan, ook de zwakste. Voor hem is het misschien al genoeg

en betekent het zijn grootst mogelijke overwinning om een bepaalde fout op te geven, om iets tegenover iemand anders goed te maken met wie hij tegelijkertijd incarneerde om zijn handelen aan Gods wetten aan te passen en niet zijn laagste instincten de vrije loop te laten. Van anderen wordt meer verlangd, van een ieder dat wat hem het moeilijkst valt, waarvoor hij het meeste moet overwinnen; en van iedereen wordt verwacht dat hij zichzelf in overeenstemming met zijn niveau en kracht zuivert en verder ontwikkelt.

Voor degene die al verder in zijn ontwikkeling is, gaat loutering van het zelf automatisch gepaard met het oplossen van verwikkelingen in zijn omgeving, het ontwarren van verwarde situaties, enzovoorts. Dikwijls maakt hij daarmee iets heel bepaalds goed - waartoe hij werd aangewezen - en daardoor werkt hij ook mee in Gods heilsplan waar iedere bijdrage immers van waarde is! En daarna kunnen er ook andere taken worden gevonden. Jullie mensen willen allemaal graag gelukkig zijn, natuurlijk, dat begrijpen wij wel. Als dit verlangen naar geluk en volmaaktheid niet in de ziel van een mens aanwezig was, zou er geen geestelijke ontwikkeling zijn. Maar er zijn heel weinig mensen die vragen: 'Wat kan ik geven? Wat kan ik bijdragen voor Gods heilsplan?' Jullie hebben altijd alleen maar verlangens, misschien niet zozeer in je gebed waarin je om geluk of vervulling van iets vraagt maar wel in je willen, in je voelen, zelfs vaak in je denken. Jullie willen het beste voor jezelf en voelen je niet gelukkig met de moeilijkheden van het leven. Maar hebben jullie al één keer aan God gevraagd: 'Wat kan ik voor je doen?' Want wie aanspraak maakt op geluk voor zichzelf als uiteindelijk doel - wat meestal het geval is maar zonder dat men het beseft - verbreekt de kringloop van de levensstroom die aan al het geestelijke ten grondslag ligt. En op het moment dat de kringloop wordt onderbroken moet hij ook dood lopen. Zelfs als jullie de vervulling van een wens wordt gegeven, als het goede dat jullie daaruit overhouden het einddoel zelf is, is er niets dat zich levend verder voortplant en dat kan jullie daarom op den duur ook niet gelukkig maken.

Alleen wie de kringloop levend houdt door daar voortdurend bewust en bezield mee bezig te zijn, daarnaar handelt en de wens voelt om dat wat hij ontvangt aan hulp en genade, geluk en vervulling, tussenkomst en leiding, geestelijk ten nutte te maken en in dienst van het heilsplan te stellen, zal ook zijn eigen geluk voortdurend levend kunnen houden. Om dat te bereiken kun je en moet je je al voortgaande door God laten leiden. Wie zo handelt heeft werkelijk een plaats in de goddelijke orde

en zijn geluk zal nooit vervlakken, verdorren of sterven maar zal, zichzelf voortdurend vernieuwend, altijd in beweging en levend blijven. En alleen iemand met zo'n gezindheid is waardig om bijzondere hulp en leiding te ontvangen.

Ja, lieve vrienden, dit idee komt bij weinig mensen op. Ze gaan tot God met wensen en eisen maar zijn niet bereid iets aan de goddelijke wereld, aan deze toch zo belangrijke strijd bij te dragen. Denk daar allemaal eens over na. Aan degene die zich op die manier tot God wendt, kan vaak veel meer licht en hulp worden gegeven bij het ontwarren van die kluwens en het ontvangen van de kracht om zijn levensbootje – ook als het stormt – goed te sturen opdat hij gesterkt en verlicht uit deze tijd te voorschijn komt, zoals het ook zou moeten zijn.
Ik zou nu graag nog een ander onderwerp aansnijden voordat ik me met jullie vragen bezig ga houden: vaak, wanneer het tot zo'n verbinding met de geestelijke wereld komt, wil de mens de geesten of deze verbinding op een onjuiste manier op de proef stellen. Natuurlijk moet de mens de geesten op de proef stellen en ik heb ook al vaker besproken hoe dat moet gebeuren en ook dat men zich voor alles de moeite moet getroosten – en de tijd moet nemen – om zich met dit gebied vertrouwd te maken. Want men kan niet iets beproeven waarvan men geen of te weinig verstand heeft vooral niet op zo'n ingewikkeld gebied als dit. Ik heb ook gezegd dat men de geesten open op de proef moet stellen en niet met slimmigheidjes en strikvragen.

Dat zijn op dit gebied vaststaande wetmatigheden die wanneer jullie daarover nadenken ook zeker duidelijk voor jullie moeten zijn. Maar de mens gaat nu juist in zijn denken vaak niet diep genoeg en benadert dit gebied met een verkeerde instelling. Zo moeten we vaak constateren dat mensen hier naar toe komen en dan iets speciaals in hun hoofd hebben. Dan zeggen ze tegen zichzelf: 'Als we hier werkelijk met geesten te maken hebben, dan zal men mij ook antwoord op deze vraag kunnen geven zonder dat ik hem hardop stel', of iets dergelijks. Vaak gebeurt dit hardop stellen niet om niet op te willen vallen, omdat men zich graag liever niet voor anderen blootgeeft maar het moet werkelijk een proef zijn. Oh, er wordt dikwijls antwoord gegeven op iets dat de mensen niet hardop uitspreken maar nooit wanneer men op deze manier wil testen of de geesten en hun verbinding met de mensen werkelijk bestaan. Nee, lieve mensen, zo laat Gods geestenwereld zich niet op de proef stellen. Dat is niet echt op de proef stellen. Ik heb jullie al veel aanwijzingen gegeven voor de manier waarop dit *zou moeten*

gebeuren! Want wanneer het bijvoorbeeld zou gaan om de verbinding met duistere machten, zou zo'n domme vraag mogelijkerwijs beantwoord worden om de mensen te vangen en in hun netten te krijgen. Ook de goddelijke wereld laat zich niet dwingen. Zij geeft rijkelijk bewijzen, veel meer dan de mens nodig heeft maar pas als de mens zich door zijn zelfoverwinning of anderszins daar waardig voor heeft betoond. En sommige vrienden zullen kunnen bevestigen dat zij meer krijgen dan ze nodig hebben maar Gods geestenwereld beslist aan wie, wanneer en op welke manier bewijzen moeten worden gegeven. En wie alleen uit onwetendheid zo reageert om bewijzen te krijgen maar voor de rest de voorwaarden heeft vervuld, hem wordt dit gewenste bewijs ook niet door een slimmigheid gegeven maar op een andere manier, misschien wat later en op een manier die hij het minst verwacht maar met evenveel bewijskracht.

Ook moeten jullie begrijpen dat zo'n verbinding het grootste geschenk is dat een mens kan worden gegeven. Het is niet zo dat hij door aan deze verbinding zorg te besteden God een gunst bewijst maar God geeft deze genade aan de mens. En de mens van zijn kant moet altijd de eerste stap zetten, in ieder deel van een fase telkens opnieuw en dan kan men hem in overeenstemming daarmee weer hulp, inspiratie, kracht geven en ook bewijzen die zijn geloof en zijn vertrouwen sterken. Maar ook hier moet de mens nederig zijn en kunnen afwachten en zich aan God onderschikken, zichzelf ook steeds weer afvragen of hij het al waard is om een bewijs of misschien opnieuw een bewijs te krijgen. Want met die bewijzen is het vaak zo dat ze na enige tijd worden vergeten, dat ze om het zo te zeggen verdwijnen, zich in hun vorm oplossen. Pas wanneer het innerlijke besef door de eigen ontwikkeling zo is gesterkt, zal dit niet meer gebeuren en de mens heeft dan niet voortdurend nieuwe 'bewijzen' nodig.

Ik zou jullie willen vragen om goed na te denken over alles wat ik vandaag heb gezegd. Het bevat voor iedereen een heleboel dat hij goed zal kunnen gebruiken. En nu ben ik bereid om jullie vragen te beantwoorden."

VRAAG: Je zou God eigenlijk nooit mogen vragen om een wens voor je te vervullen, maar je zou moeten zeggen:'Doet U mij toekomen wat goed is voor mijn geestelijke ontwikkeling, geef mij de kracht om ook U te dienen'. Je zou eigenlijk nooit specifieke wensen moeten hebben.

“Het hangt er helemaal van af wat deze specifieke wensen zijn. Jullie kunnen deze specifieke wensen bijvoorbeeld hebben als je vraagt om inzicht, om de kracht voor het gaan van de geestelijke weg, de kracht om je leven op de juiste manier te leven, dat zijn ook specifieke wensen. Of dat jullie leren om je te openen of fouten te overwinnen of weerstanden bij het opdoen van zelfkennis en de daarmee verbonden ijdelheid te overwinnen. Jullie kunnen vragen om de eigen gerechtigheid, het ware zicht voor jullie zelf en jullie naasten. Jullie kunnen ook om hulp vragen bij het bewustmaken van jullie onbewuste gevoelsstromen. Jullie moeten eigenlijk om de nodige wilskracht vragen om deze weg te gaan. Jullie moeten eigenlijk om het besef van de Goddelijke wil in alle dingen van het leven vragen, om de dienovereenkomstige leiding en om de taal en de tekenen van God te kunnen begrijpen. Dat zijn ook allemaal specifieke wensen. Het is echter niet genoeg om alleen maar te bidden, jullie moeten dan ook werkelijk open zijn, jullie gehele innerlijke aandacht op het antwoord van God op jullie gebeden richten; daarmee kunnen jullie ook alle aardse problemen oplossen, vrienden, maar alleen daarmee. Anders zullen jullie ze niet kunnen oplossen en zullen julie steeds maar weer in dergelijke en soortgelijke situaties terechtkomen totdat jullie leren de wezenstrekken van jullie eigen ontwikkeling te zien. En dan moeten jullie eigenlijk ook bidden: ‘Vader laat mij ook zien hoe ik U kan dienen’. Zo zou er gebeden moeten worden.” *(Barbara: wat dat betreft heb ik nog het een en ander te leren)*. “Ja mijn lieve, lieve ziel, jullie hebben op dat vlak allemaal nog veel te leren, jullie allemaal.”

VRAAG: *Ik zou willen vragen of in het algemeen de verbinding tussen mensen die elkaar zeer nastaan zoals bijvoorbeeld ouders en kinderen, vrienden, echtelieden door de dood als verbroken beschouwd moeten worden of dat er hoop bestaat dat deze mensen of wezens elkaar in een andere wereld weer ontmoeten?*

“Natuurlijk, natuurlijk. Deze verbinding wordt absoluut niet verbroken. Het kan onder bepaalde omstandigheden gebeuren dat de verbinding gedurende enige tijd onderbroken wordt, ik bedoel niet alleen gedurende de tijd dat een deel nog op aarde verblijft maar misschien zelfs nog enige tijd in de geestelijke wereld. Misschien omdat er door een van beiden nog bepaalde niveau’s bereikt moeten worden, bepaalde voorwaarden vervuld moeten worden omdat een van beiden nog niet in

dezelfde sfeer is. Maar dat is maar tijdelijk. De tijdrekening bij ons is anders dan bij jullie. En waar de band van de liefde bestaat is deze niet op te lossen want dat zijn de geestelijke vormen die inderdaad onvergankelijk zijn. Alleen jullie aardse zaken vergaan maar niets is zo sterk en onvergankelijk als de liefdesband; die vergaat niet en hij is reëel aanwezig zodat deze zielen weer naar elkaar toegeleid worden en zich in de liefde weer verenigen."

VRAAG: De vraag is of het bewustzijn, dat wat men 'consciousness' noemt aan beide zijden aanwezig is, ik bedoel bij de mensen en bij de geesten; maar waarschijnlijk is het bij de mensen minder aanwezig.

"Ik kan je in dit geval niet zeggen dat het zus of zo zit want het hangt helemaal van het ontwikkelingsniveau af. Er zijn geestwezens die nog in de diepte verblijven, van wie de graad van bewustzijn veel en veel geringer is dan die van de doorsnee mens. Maar de geesten die al een plaats in de goddelijke orde hebben, hebben een veel hogere graad van bewustzijn dan de meeste mensen. Ik zou ook nog dit willen zeggen: een mens zoals ongeveer iemand uit jullie groep die nu in de geestelijke wereld komt, heeft op het moment waarop hij het stoffelijk lichaam achter zich heeft gelaten vanzelf een hoger bewustzijn dan daarvoor. Veel van wat bij jullie alleen in het onbewuste aanwezig is, is op het moment waarop het lichaam is afgelegd, ik zou niet willen zeggen zonder meer en voor 100% bewust – het hangt dan van het ontwikkelingsstadium af – maar in ieder geval bewuster dan wanneer het belast is door de zwaarte van de stof. Jullie zullen daarom ook beter begrijpen hoe belangrijk het is om het onbewuste bewust te maken opdat er dan geen 'onaangename verrassingen' aan het licht komen, als ik het zo mag zeggen. Je hebt daar een heel belangrijk punt aangeroerd want de graad van bewustzijn is eigenlijk de maatstaf voor de ontwikkeling. Een plant is bepaald minder bewust dan een dier, een dier minder bewust dan een mens. En hoe hoger ontwikkeld een mens is, des te beter kan hij zich rekenschap van zijn gevoelens geven, vandaar dat hij inderdaad in de ware zin van het woord ook '*bewuster*' leeft en er gevoelsmatig niet zo maar op los leeft."

VRAAG: Maar het kan natuurlijk voorkomen dat bij een nog laagstaande mens juist liefde heel sterk uitgesproken is, naar verhouding sterker dan andere dingen. Wordt zo'n geest dan op zo'n manier gestraft dat het ontmoeten van zijn geliefde

moet wachten omdat in een ander opzicht de ontwikkeling nog achterblijft?

"Oh nee, dat is niet zo. Het is moeilijk om je hierop een beknopt antwoord te geven, maar ik zal proberen het je zo duidelijk mogelijk te maken. Ik heb al vaker gezegd dat een wezen in verschillende opzichten een verschillende ontwikkelingsgraad bereikt kan hebben. Alleen de hoogsten zijn harmonisch, evenwichtig ontwikkeld. Dit is een deel van de disharmonie in de mens die maakt dat deze ontwikkeling nodig is. In de geestelijke wereld vindt deze beoordeling heel nauwkeurig plaats; het is als een vergelijking die beslist moet opgaan, alles wordt in beschouwing genomen en dienovereenkomstig wordt precies dat gegeven wat nodig is. Straf is helemaal niet het juiste woord; datgene moet gebeuren wat zich, om het zo te zeggen, als vanzelf wetmatig aandient en dat moet dan het juiste zijn omdat de wetten zo worden gemaakt dat ze geen fouten bevatten. Het moet zich dan ook beslist zo schikken dat het tegelijkertijd ook voor andere deelhebbenden, voor hun eigen ontbrekende ontwikkeling op die manier het beste uitpakt, dat het ene met het andere in overeenstemming is. Dat is precies de vergelijking die opgaat. Er is altijd nog genoeg speelruimte voor het in beschouwing nemen van alle aspecten. Je kunt echter nooit zeggen dat het zus of zo in elkaar zit, bij iedereen hetzelfde, ieder geval is anders.

Als er bijvoorbeeld werkelijk sprake is van liefde, dan is dat al heel veel en dat staat dan tegenover veel andere dingen. Misschien gaat het zelfs zover dat, alles in beschouwing genomen, de ontwikkeling ten opzichte van dit andere wezen dat intellectueel misschien verder is maar de liefde nog mist, niet eens achterblijft. Vooropgesteld natuurlijk dat de liefde werkelijk zuiver is. Nu is het meestal zo dat zolang de andere ontwikkeling sterk achterblijft de liefde niet werkelijk zuiver en echt is omdat de onzuivere stromingen van de andere aspecten de liefde vervuilen. Het is in zulke gevallen dan wel beter om te zeggen dat het *vermogen om lief te hebben* er wel was maar nog niet goed tot zijn recht kon komen omdat ze egoïstisch, op het zelf gericht of op een andere manier ziek was.

En wanneer het voor een of voor beide zielen inderdaad beter is om elkaar in de geestelijke wereld tijdelijk niet te ontmoeten, dan is dat slechts voor een bepaalde tijd als ik dit woord kan gebruiken en het wordt niet als straf opgevat want als er ook maar enig geestelijk zicht

is, dan zullen beide partijen ook heel goed in staat zijn om te begrijpen wat er allemaal vereist is. Ze zullen begrijpen dat het zo voor hen beiden het beste is. En het zal in een buitengewoon grote genade zo geleid worden dat deze twee wezens elkaar tenminste op bepaalde momenten kunnen ontmoeten. Ze zijn dus meestal, wanneer er niet iets bijzonder belastends in het spel is dat daar juist mee te maken heeft, van tijd tot tijd tezamen en niet helemaal van elkaar afgesneden, tot het moment waarop de vereniging voor een langere tijd kan plaatsvinden met als doel het samen dienen van het heilsplan."

VRAAG: Je hebt mijn vraag in je voordracht al gedeeltelijk beantwoord. Ik zou nu hier nog graag willen vragen: Er staat toch geschreven 'Heb uw naaste lief als uzelve'. Wanneer een lid van de familie eenvoudigweg niet van een ander lid van de familie kan houden omdat die het hem zo moeilijk maakt, dan is het toch niet juist om hem te haten of hem, om het zo maar te zeggen, niet te mogen. Aan de andere kant leren wij echter dat we ons over onze gevoelens niets wijs moeten maken, dat we psychisch ziek worden als we dat doen en dat we elkaar in waarheid leren ontmoeten. Hoe ga je met deze conflictsituatie om?

"Het zit zo: wanneer de mens dit conflict heeft en er op deze weg van zelfkennis achter komt dat hij in werkelijkheid inderdaad niet van een medemens houdt, dat hij dat vanuit zijn geweten zichzelf heeft aangepraat, dat zijn gevoel daar echter nog niet in mee kan gaan, dan moet hij het volgende goed beseffen: door de schijn wint hij niets, hij kan door zichzelf iets wijs te maken nooit de echte liefde leren voelen want gevoelens hebben ook wanneer ze nog zo onbewust sluimeren, precies zo hun vorm en substantie en die hebben hun uitwerking. En liefde laat zich nooit afdwingen; hoe meer hij zichzelf door dwang daartoe zou willen brengen, des te minder zal het hem lukken. Daarom moet hij eerst de waarheid aan het licht brengen ook al is deze nog zo onaangenaam, ook al is het op dat moment nog zo'n grote schok om zich te realiseren dat hij in werkelijkheid eigenlijk helemaal niet van een medemens houdt, ook al heeft hij zich dat door zelfmisleiding aangepraat. De waarheid is de basis voor alles, alles. Op de leugen kan niets worden gebouwd en een dergelijke zelfmisleiding is een bouwen op de leugen! Dat is de eerste stap. Zelfs wanneer er in de ziel inderdaad haat tevoorschijn komt, moeten jullie eerst de waarheid opbouwen voordat jullie het doel – de liefde – willen bereiken. Alle

voorwendsels, alle maskers, alle dekmantels, al het onechte, ook al schijnt het iemand op dat moment nog zo goed te doen omdat hij zich verbeeldt dat hij daarmee goed en liefdevol (bezig) is, het moet met kracht worden afgebroken. Met moed en eerlijkheid moet al het verkeerde weg. Het is het gevaarlijkste onkruid waarop de vrucht van echte liefde nooit kan bloeien. Je moet dus om te beginnen goed kijken en accepteren wat er nu eenmaal op voorhand werkelijk in je aanwezig is. De mens is van goede wil als hij überhaupt zover komt dat hij de waarheid in zijn bron zo dicht nadert. Van daaruit zal hem ook de volgende stap – het bereiken van de liefde – lukken maar eerst moet hij deze eerste fundamentele stap zetten.

Jullie hoeven niet bang te zijn voor het vinden van deze waarheid. Zelfs als jullie bij je laagste gevoelens komen, kunnen jullie je handelen onder controle hebben. En om de gevoelens onder controle te kunnen hebben en te kunnen sturen dien je allereerst goed te beseffen wat ze werkelijk zijn. Als nu de vruchtbare bodem van de waarheid eenmaal is geschapen – en je bent vandaag nog niet zover, je moet je nog verder in deze waarheid leren schikken – dan komt de volgende stap. Ik wil daar nu alleen over zeggen: aan de ene kant zouden jullie om de genade van de liefde moeten bidden want dit is voor jullie een genade; verder zullen jullie door de kracht die jullie door die zelfkennis in jezelf voortbrengen je verdere ontwikkeling zo bevorderen dat de ware kijk op de ander onwillekeurig zal groeien. Jullie zullen dan de gehele mens zien zoals God hem in zijn waarheid heeft geschapen, zijn lagere zelf zien, zonder angst. Want wat dikwijls gebeurt, is dat uit angst dan niet van hem te kunnen houden de ogen voor het lagere zelf van de ander gesloten worden – en dat lukt nu eenmaal niet werkelijk maar er sijpelt toch iets van door. En jullie zullen het lagere zelf dan dus bewust verdragen en steeds meer een vermoeden van het hogere zelf van de ander krijgen, ook al is het door de korsten van het lagere zelf nog zo aan het gezichtsveld onttrokken, en dat dan duidelijker zien. Met dit algehele zicht op de ander zal ook de echte liefde mettertijd kunnen opbloeien. Jullie blik zal dus worden verruimd. Jullie zullen bij je naaste het lagere zelf steeds beter van het hogere zelf kunnen onderscheiden en zo waarlijk echt op zijn hogere zelf bouwen, wat niet betekent dat je blind voor zijn lagere zelf bent.

VRAAG: Ik zou daar een nog een vraag over willen stellen. Er staat toch geschreven 'je zult het goede liefhebben en het kwade haten'. Dat kan in een relatie natuurlijk tot conflicten

leiden... (Barbara zegt, je moet niets haten).

"Hier wil ik graag het een en ander verduidelijken. Om te beginnen zou ik jou (Barbara) willen zeggen: de mens moet een ander levend wezen zeker niet haten maar het kwade kunnen jullie wel haten. Het maakt een groot verschil of je het kwade haat of een ander wezen. Dat is tegelijkertijd een antwoord op jouw vraag want wanneer jullie steeds proberen om dat uit elkaar te houden, zal dat geen conflict meer opleveren. Jullie moeten bedenken dat in ieder mens de zuivere geestkern aanwezig is ook al is deze door die korst nog zo verhuld en nog zo moeilijk te ontwaren. Op het moment waarop jullie het je zo voorstellen als het in feite ook is, namelijk dat die korst alleen maar een vreemd element is en op een goede dag zeker weer afvalt en met het eigenlijke wezen zoals het door God werd geschapen niets te maken heeft, zal het jullie veel makkelijker vallen om dit probleem vanuit het juiste gezichtspunt te benaderen. Dit betekent natuurlijk niet dat er ook geen gevallen zijn waarbij men het contact niet moet aangaan omdat er alleen maar belasting en disharmonie uit kunnen voortkomen maar daarom hoef je nog niet te haten. Jullie kunnen dus wel dit vreemde element, deze korst haten, dus het kwade in hem maar niet hemzelf. En als het zicht van de mens toeneemt, zal men steeds weer zelfs in die gevallen waar het het moeilijkst lijkt een opening in deze korst kunnen vinden waar de zuivere geestkern doorheen schemert en wel zodanig dat men een vermoeden van het wezen krijgt zoals het eens was, hoe het weer zal worden en wat God in hem liefheeft.

Dat is jullie opdracht: om (als een contact niet moet worden verbroken) het eigenlijke wezen van de ander te vinden en te beseffen dat dat wezen wel is om van te houden en dat jullie alleen door je eigen blindheid niet in staat zijn om dat te zien. Begrijp je dat?" *(Oh ja.)* "Daarin zit dan geen conflict. Ook dat is een zaak van inzicht en van ontwikkeling. Zolang jullie denken dat het kwade net zo'n bestanddeel van de mens uitmaakt als het goede, zolang zal er een conflict zijn. Wanneer jullie je echter de ware stand van zaken zoals ik die jullie nu heb beschreven visueel voorstelt, deze korst die afvalt, dit vreemde voorwerp, zal het steeds makkelijker worden. Het kost echter tijd om dat te leren. Het is best moeilijk om je je daar steeds weer aan te herinneren in het bijzonder wanneer je geërgerd bent. Wij geesten beseffen hoe moeilijk het voor jullie mensen is om dat te leren en je kunt het alleen wanneer je deze weg van zelfontwikkeling gaat waar ik

het steeds over heb, die ik jullie steeds laat zien. Jullie moeten dus eerst jezelf werkelijk leren kennen, dan pas kunnen jullie de anderen kennen. Jullie kunnen niet bij de ander beginnen, zo zal het jullie nooit lukken. Pas als jullie het bij jezelf kunnen, door jullie eigen korsten heendringen, als jullie leren om bij jezelf het lagere van het hogere zelf te onderscheiden, dan zullen bij jullie mettertijd ook de ogen voor de wereld om je heen opengaan. Maar je moet bij jezelf beginnen."

VRAAG: Ik ben nu onder psychotherapeutische behandeling en zei tegen de dokter dat ik niet eens een vlieg kwaad kan doen. Ook als ik door het bos loop, let ik er altijd op dat ik nergens op trap en ik kan gewoon niets met opzet doodmaken. Hij zei dat dit ook iets is dat ziekelijk, niet normaal is, je moet een vlieg kunnen doodslaan. Kun je me zeggen wat hij daarmee bedoelde?

"Ik kan je niet zeggen wat hij bedoelde, ik kan je alleen zeggen wat ik van mijn standpunt uit daarover denk. Heel in het algemeen is het niet zo erg als zo'n diertje gedood wordt zolang je het maar geen pijn doet. Want de ontwikkeling van de dieren, speciaal van zulke kleine diertjes, verloopt daardoor ook sneller en de incarnaties volgen elkaar heel snel op. – Wat jou persoonlijk betreft, zou ik in de eerste plaats willen zeggen dat je daarin niet consequent bent. Want als dit een principe was, zou je ook geen vlees mogen eten." (*Ja, maar ik dood de dieren niet zelf*). "Maar dat maakt toch niet uit. Als je het uit liefde, uit idealisme, uit een edel principe zou doen, dan is het toch helemaal niet van belang of jij zelf een dier doodmaakt of het anderen laat doen. Je ego is daarin verwikkeld, *jij* wilt het niet zien, *jij* gruwt ervan en zolang iemand anders het onplezierige werk doet, kan het je niet alleen niets schelen maar je schept er zelfs nog genoegen in. Wat daarbij in jou niet gezond is, is 1) deze verschuiving waarvan je jezelf niet helemaal eerlijk rekenschap geeft! Je maakt jezelf namelijk wijs dat het niet kunnen doden van een insect door jou goed is – en dat klopt niet. Je bent op een bepaalde manier ook bezig jezelf te misleiden. 2) het is dikwijls een levensnoodzaak om een dergelijke onaangename taak op je te nemen. Wanneer je een gevaarlijk dier tegenkomt, bijvoorbeeld een giftig insect, dan ben je haast wel gedwongen om dit zelf te doen, wanneer er niemand anders in de buurt is die het voor jou doet. Als de mens zo voor de onplezierige noodzakelijkheden van het leven wegloopt, ligt daarin een zekere kleinzerigheid, ook iets van gemakzucht – en dat is ook niet gezond. Er speelt ook een zekere

projectie van jouw kant in mee: voor jou zelf onbewust projecteer je jezelf in dat dier en je bent bang om door het leven vertrapt te worden. Dat speelt daarbij allemaal een rol. Ik zou willen zeggen dat je houding met betrekking tot de dieren op zich niet bovenmatig belangrijk is, maar het is een spiegelbeeld, een symptoom van enkele misstanden in je ziel. Ik zou je er nog wel wat meer over kunnen zeggen maar dit is niet de plaats om mij zo persoonlijk met jouw ziel bezig te houden."

VRAAG: Ik zou willen vragen: het is me bijvoorbeeld heel erg duidelijk dat de mens de geestelijke wetten in het handelen, in het denken en in het voelen kan naleven. Maar hoe is het voor een mens überhaupt mogelijk om duidelijk te weten of hij juist handelt of niet. Persoonlijk vind ik beslist dat het handelen vanuit het gevoel, het emotionele handelen, altijd juist is. Wie kan nou rechter zijn en bepalen wat juist handelen is?

"De goddelijke wereld is rechter en iedereen kan in zichzelf rechter zijn. Om te beginnen wil ik je zeggen dat je geen gelijk hebt wanneer je stelt dat het handelen vanuit het gevoel altijd juist is. De mens heeft toch ook zijn lagere zelf dat net zo zijn gevoelens heeft als het hogere zelf. Kijk eens hoeveel moorden gepleegd en misdrijven begaan worden vanuit het gevoel, vanuit emoties en niet vanuit het denken en het verstand. En wanneer zulke misdaden die door het lagere gevoel van de mens worden ingegeven worden verhinderd, gebeurt dat juist vanuit het denken.

Weliswaar zullen mensen die een bepaalde trap van ontwikkeling bereikt hebben vanuit hun lagere zelf wel geen misdaden begaan maar ook hun lagere zelf is behept met fouten, zwakheden, egoïsme, ijdelheid en de sterke neiging tot de weg van de minste weerstand en alles wat tegen de geestelijke wetten ingaat. En dat is daarom naar verhouding voor deze mens net zo verkeerd als bijvoorbeeld een misdaad van iemand die nog op een heel lage trede van zijn ontwikkeling staat. Dat is immers allemaal maar betrekkelijk. Natuurlijk kan de mens zijn lagere instincten altijd op een of andere manier rationaliseren, dikwijls zelfs edel lijkende motieven vinden en zichzelf wat wijsmaken maar dat verandert niets aan de eigenlijke zaak want in de geestelijke wereld ligt deze onveranderlijk vast en daar bestaat dan geen misleiding meer.

En hoe je nou weet wat juist is om te doen, dat wil ik je ook uitleggen: de mens - en daarin onderscheidt hij zich juist van het dier - heeft de mogelijkheid de geestelijke wetten te leren kennen, zich erin te verdiepen en op die manier zijn denken, om het zo te zeggen, als brug te gebruiken naar zijn gevoelens en instincten, die hij dan kan gaan beheersen en veranderen als hij zich eenmaal van zijn meest geheime en verborgen gevoelens bewust wordt. Natuurlijk is hier de wil, geduld, onvermoeibaar zoeken en een opzij zetten van alle zelfvleierij, zelfbedrog en weerstanden voor nodig. Het moet dan ook van twee kanten worden aangepakt: ten eerste uiterlijk, door deze wetmatigheden steeds beter te leren kennen - en daartoe heeft God vele mogelijkheden gegeven. Voor iedereen die dat wil, zal de weg worden geëffend. En ten tweede innerlijk, door voortdurend bereid te zijn jezelf te onderzoeken, door je steeds weer te openen voor het inzicht en voor de goddelijke wil en bereid te zijn om ook dat te aanvaarden wat voor jou persoonlijk het moeilijkst is. Alleen op deze wijze kun je dus zelf je problemen oplossen en zelf nauwkeurig beoordelen wat je te doen staat en wat niet.

Als jullie deze geestelijke weg gaan, als jullie je iedere dag een poosje aandachtig in stilte terugtrekken, dan zullen jullie steeds weten wat je te doen staat, beste vrienden. Dat is ook precies wat God van een ieder verlangt. Geen mens op aarde kan over jullie rechtspreken behalve jullie zelf; behalve als het om civielrechtelijke zaken gaat, maar daar hebben we het nu niet over. We praten over de problemen van het leven en van deze beproevingen, al datgene waarover de mens in zijn leven beslissingen moet nemen - en daarbij kan hij alleen zijn eigen rechter zijn, en dat ook alleen dan wanneer hij deze weg gaat. Hij zal ook heel precies weten wanneer hij op deze wijze tot een besluit gekomen is en er zal voor hem geen twijfel meer over bestaan of hij het juiste antwoord heeft gevonden Maar om dit geluk, deze vrede, deze geborgenheid, deze veiligheid en deze vaste grond met zo'n zekerheid te verkrijgen, daarvoor moet een mens werkelijk eerst moeite doen, vanzelf gaat dat niet. Geeft dit antwoord op je vraag, begrijp je het allemaal?" *(Ja, ik vind het heel duidelijk.)*

"Lieve mensen, ik heb jullie voor vandaag genoeg gegeven. Denk heel goed na over wat ik heb gezegd, iedereen kan er een sleutel in vinden. En ver heeft geet nooit, mijn beste, beste vrienden, wanneer God jullie in dit leven geplaatst en toelaat dat jullie met bepaalde problemen, beschikkingen en ook ontberingen te maken krijgen of dat bepaalde

wensen niet zo vlug vervuld kunnen worden als jullie wel willen, dan heeft dit een reden. Hij wil dat jullie nog iets leren. Probeer het van deze kant te benaderen en ik kan jullie werkelijk beloven, dan zullen jullie het wonderbaarlijke geluk ervaren te mogen inzien wat je leven in wezen geestelijk betekent, wat het doel ervan is, waar jullie dus moeten aanpakken.

Stel je diensten aan God ter beschikking voor zijn verlossingsplan. Nooit zal God van zijn kinderen meer verlangen dan zij kunnen geven, nooit zal dat wat zij kunnen geven hen in conflict brengen met het leven van alledag. Integendeel, jullie zullen je dagelijkse leven alleen maar des te beter kunnen vervullen. Vraag erom ook te kunnen weggeven en het zal jullie gelukkiger maken dan wellicht de vervulling van al je persoonlijke wensen.

Ga dan nu in vrede, Gods zegen doordringt jullie. Weest Gods kinderen in de ware zin van het woord. Wees gezegend, lieve mensen. Gegroet!”

Deze lezing werd oorspronkelijk in het Duits gegeven via Eva Pierrakos in 1957.
Aanvankelijk in verkorte vorm in Engelse vertaling uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.) onder de titel: 'The Sea of Life'.
In 1999 werd de lezing volledig in nieuwe Engelse vertaling uitgegeven door 'The Pathwork Foundation' als 'An Unedited Lecture' onder de titel: 'The Requisites of the Path; the Sea of Life'.
De Duitse lezing werd in verkorte vorm door An van Dijk vertaald en uitgegeven onder de titel:'Het Leven een Zee'.
Vertaling van de Duitse lezing in 2005 door Paul Avis, onder gebruikmaking van

de Nederlandse vertaling in verkorte vorm.
© Stichting Gemeenschap het Pad. *Uitgave 2010*